

Nummer 21

1. November 1914

63. Aargang

Besiddelsen af den Helligaand.

Tale af Eldste B. S. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City den 20. Maj 1914.
(Sluttet.)

Lad os se, om vi kunne finde nogle af disse Stjønheder. Henvende vi vore Tanker paa det første store Raad i Himlen og paa Jorden, som vi kalde Guddommen, bestaaende af Faderen, Sønnen og den Helligaand, da repræsenterer hver især af disse noget særligt. Medens de have mange Egenskaber tilfælles, saa synes de dog hver især at have sin særlige Gjerning, hvad vi kunne kalde Embedspligt, at udføre. Faderen tænke vi os naturligvis i Besiddelse af den skabende Magt. Med Navnet „Fader“ forbinde vi ikke alene Tanken om den skabende eller tilblivende Kraft, men ogsaa den beskyttende, opfostrende og ledende. Ordet „Fader“ er et Udtryk, der indbefatter saavel den skabende som den opholdende Magt. Sommetider har jeg været lidt i Tvivl om, hvilken Egenskab hos Faderen, der er den højeste — den at skabe Verden ved sit Ord eller den at opholde dem, efter at de ere blevne til. Lad os tænke os Gud staaende midt i Kaos, hvis Udstrækning og Størrelse det er umuligt for os at fatte; at vi høre Hans Røst lyde gennem Uendeligheden, befalende Kaos at forme sig til et Univers; sigende til Mørket: „Bliv Lys!“ og der blev Lys. „Lad Verden blive til!“ og se, Kræfterne sættes i Bevægelse, og Verdenssystemer blive til. „Lad Vandene samles til et Sted, at det tørre ses; lad Jorden bære Græs og Urter; lad Skovene blive til og Dyrelivet komme frem!“ Og da alt dette er sket, lyder Ordet: „Lad os gjøre et Menneske i vort

Billede efter vor Signelse." Alt dette bliver udført formedelst Guds Ord af Hans almægtige Skaberkraft. Naar jeg tænker paa Guddommen som den skabende Magt og paa dens Visdom, Storhed og Almagt, da fyldes mit Sind med Beundring, og jeg tilbeder Gud som Himlens og Jordens Skaber. Men efter at Alt er udført, efter at det guddommelige Ord er udtalt og Skabelsen foregaar, tænk saa paa Faderen, som styrer og opholder de Verdenssystemer, der ere blevne til ved Hans Ord, giver hver Klode dens bestemte Plads og den Bane, hvorpaa den skal bevæge sig, og vaager over den under dens Udvikling fra lavere til stedse højere Udviklingstrin. Den gaar fremad i Oplysning og Civilisation, i Herlighed og Glæde fra teftial til terreftrial, fra terreftrial til celeftial, ftadigt under Guds ftyrrende Haand, under Hans opholdende, vejledende og faderlige Befytttelse. Ogfaa ved at tænke paa Gud i Hans Faderforhold til al Skabningen ledes jeg til at bøje mig for Ham i dyb Beundring og Tilbedelse, og jeg ved ikke, i hvilken Egenftab jeg beundrer Ham meft; men dette er nogle af de Tanker, der opkomme i mit Sind, hver Gang jeg tænker paa Faderen, faaledes fom Han ftaar aabenbaret for os.

Naar jeg dernæft vender mig til Sønnen, da tænker jeg paa Ham fom en Broder og Ven, men førft og fremmef om en Forløfer, fom den, der traadte frem i det himmelfte Raad og tilbød at forløfe Menneftene. Da der blev fagt: „Der maa nødvendigvis En blive fendt, fom kan forfone for Verdens Synd; En maa dø og lide Straffen for Synd, at Univerftets evige Lov kan opfyldes; En, fom har Magt dertil, maa nødvendigvis famle al Verdens Synder under eet og fone for dem, bære Verdens Synder og Overtrædelser paa fine Skuldre“ — da dette blev fagt, ftod Kristus frem i det himmelfte Raad og fagde: „Fader, fend mig, jeg vil gaa, og din være Herligheden evindeligt.“ Han kom, og jeg elfter og ærer Forløferen, fordi Han var villig til at bringe dette Offer for derved at forløfe Menneftene — fine Brødre og Søftre — og vife dem Guds ftore Kjærlighed, og fordi Han var villig til at indtage fin Brøders Plads, faaledes at denne Broder kunde blive frelft formedelst de Slag, fom Han modtog. Større Kjærlighed har intet Mennefte end denne, at han „nedlægger fit Liv for fine Venner“. Saaledes tænker jeg paa Kristus fom Menneftenes Forløfer, fom den, der var villig til at lide for Andre, fom kunde tage og ogfaa tog Verdens Synder paa fig og fommiede dem til fit eget Kors, hvilket bragte den guddommelige Barmhertighed, Syndens Tilgivelse, ned til Jordens Indvaanere, fom ville annamme Evangelietts Betingelser. Saaledes tænker jeg paa Kristus, og jeg tænker paa, hvor ftor og herlig Hans Frelfergjerning var, og paa det Venftab og den uendelige Brøderkjærlighed, hvormed Han taler til os gjennem denne fin Lidelse og Død for os.

Vi kunne kjende Faderen, fordi Sønnen har aabenbaret Ham for os. Jeg mener, vi kunne kjende Ham som et personligt Væsen; thi Sønnen var Faderens „Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede“, med et Legeme af Kjød og Ben. Jesus siger til sine Disciple, da Han viste sig for dem efter sin Opstandelse og de bleve bange, fordi de troede at se en Aand: „Føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har.“ Saaledes tilkjendegav Han efter sin Opstandelse, at Han havde et Legeme af Kjød og Ben og var et personligt Væsen; og saaledes som Han var den Gang, saaledes er Han nu, og saaledes vil Han være, naar Han kommer tilbage til Jorden ifølge sit Løfte. Han var det udtrykte Billede af Faderens Person, og derved lære vi, at Faderen har et Legeme af Kjød og Ben; thi saaledes som Sønnen er, saaledes er Faderen. Underledes med den Helligaand; thi Profeten siger:

„Faderen har et Legeme af Kjød og Ben lige saa sølbart som et Menneſkes, og ligesaa har Sønnen; men den Helligaand har ikke et Legeme af Kjød og Ben, men er en aandelig Personlighed. Hvis dette ikke var Tilfældet, kunde den Helligaand ikke bo i os.“

Vi maa altid tage i Betragtning, hvad vor Profet mente med Udtrykket „Personlighed“. Han siger i Omtalen af det herlige Syn, hvormed denne Uddeling af Evangeliet begyndte: „Jeg saa' to Personer, som nøjagtigt lignede hinanden, Faderen og Sønnen.“ Naar han altsaa kalder den Helligaand en „aandelig Personlighed“, mener han et personligt Væsen, uden et Legeme af Kjød og Ben, men alligevel havende Form, Størrelse og Individualitet. Den hellige Skrift stemmer ogsaa overens hermed. Af det Nye Testamente fremgaar det tydeligt, at den Helligaand er en „Personlighed“; thi der henvises til Ham som til en Person, og Han siges at udføre Ting, som kun en Person eller et individuelt Væsen kan udføre. I Almindelighed omtales den Helligaand som „Han“ i Stedet for „Den“. „Men Talsmanden, den Helligaand. . . Han skal lære Eder alle Ting og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt Eder. . . Han skal vidne om mig. . . Han skal vejlede Eder til hele Sandheden; thi Han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst Han hører, skal Han tale, og de kommende Ting skal Han forkynde Eder. Han skal herliggjøre mig; thi Han skal tage af mit og forkynde Eder. . . Og naar Han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom.“

Det er dog her rigtigt at lægge Mærke til, at den Helligaand enkelte Steder betegnes med Steddordet „den“. „Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kjender den ikke; men I kjende den, thi den bliver hos Eder og skal være i Eder.“ Johannes kalder den Helligaand for en „Salvelse“: „Og den Salvelse, som I fik af ham, bliver i Eder, og I have ikke nødig, at Noget skal

lære Eder; men saaledes som hans Salvelse lærer Eder Alt, er det ogsaa sandt og er ikke Løgn, og som den har lært Eder, skulle I blive i ham." Her se vi, at Stedordet „den“ betegner Anden, som „lærer Eder Alt“.

Det er dog igjennem Beskrivelsen af Hans Maade at virke paa, at man faar den bedste Mening om den Helligaands Personlighed, og disse Virksomheder ere af en saadan Art, at de kun kunne omtales i Forbindelse med et personligt Væsen, en selvstændig, aandelig Individualitet.

Saaledes er Kirkenes Lære angaaende den Helligaand. Han er en aandelig Personlighed — den ene af de tre Personer, der udgjøre Guddommen. De to have Legemer af Kjød og Ben, men den tredie — den Helligaand — har ikke et Legeme af Kjød og Ben; den har utvivlsomt samme Form og Udseende som de Andre, men er Aand helt igjennem. „Hvis dette ikke var Tilfældet“, siger Profeten, „kunde den Helligaand ikke bo i os.“

De ser dette smukke hvide Lys her i Salen? En meget hverdagsagtig Ting, sige vi, men undersøge vi det lidt nærmere, finde vi, at det ikke er saa almindeligt og enkelt, som det ser ud til. Det bestaar ikke af hvide Straaler, men er sammensat af flere forskjelligtfarvede Straaler, og ved Hjælp af en Glasprisme kan selv vore Skolebørn adskille Sollyset i de syv Farver, hvoraf det bestaar, og som tilfammen danne det hvide Lys. Saaledes kunne disse Farver, Rødt, Grønt, Gult osv., som udgjøre det hvide Lys, hjælpe os til at forstaa, hvorledes den eneste, sande Gud, som Skriften omtaler, kan være en Forening af særskilte Personer, hver i Besiddelse af sine egne Egenstaber og Kræfter; Faderen som den stabende og opholdende Kraft, Sønnen som Forløseren, som Menneskenes Ben og Broder, og den Helligaand som et Vidne om Sandheden og saaledes bestaffen, at han mere direkte end nogen anden Magt i Universet kan paavirke vore Sjæle.

Gaa vi tilbage til de forskjelligt farvede Straaler, som udentvivl have forskjellige Kræfter og Egenstaber, finde vi, at det Lys, som disse Straaler tilfammen udgjøre, kan gaa igjennem Binduernes Glas og ind i Salen her. Det gaar ikke igjennem den lukkede Dør eller igjennem Muren; men gennem den nyere Tids videnskabelige Opdagelser og Undersøgelser ere vi komne til Kundskab om, at der er Lysstråler, som gjøre den sværeste Trædør gennemsigtig. Vi kunne se gennem flere Tommer tykt Egetræ ved Hjælp af, hvad vi i Mangel af et bedre Navn kalde X-Strålerne. Jeg har selv set dette. I en Læges Laboratorium i St. Louis blev et to Tommer tykt Stykke Egetræ lagt over min Arm og holdt saaledes, at jeg gennem dette Træstykke, Løjet og Kjødet kunde se Benene i min Brist. Det almindelige Lys, som omgiver os, indeholder altsaa ogsaa nogle Lysstråler, som, naar de adskilles fra det øvrige Lys og rettes mod en bestemt Gjenstand, gjøre

det muligt endog at se igjennem Træ. Saaledes er der i Guddommen et Væsen, som har det særlige Embede — udøver den specielle Funktion — at komme i direkte Forbindelse med Eders og min Aand. Han trænger igjennem alle ydre Ting og forener sig med vore Aander, idet Han paavirker vort aandelige Liv og vidner om Faderen og om Sandheden af hele Evangeliets Plan samt bærer Vidnesbyrd om Faderens og Sønnens Væsen og Egenheder. Han er et Vidne til alle Menneskers Sjæle om disse Sandheder. I det Vidnesbyrd, som den Helligaand bærer, er det, som om selve Guds Aand var forenet med Menneskets Aand, og i denne sin Egenkab har den Helligaand uden Tvivl langt større Indflydelse og Magt end noget andet Væsen og er i Stand til i langt større Grad at tilkjendegive Sandheden for os. Dette er Grunden til, at Synd imod den Helligaand har saa frygtelige Følger. Derjom et Menneske taler bespottelige Ord imod Faderen, skal det forlades ham, sagde Jesus. Derjom et Menneske taler imod Menneskesønnen og bespottet ham, skal det forlades, „men den, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende“. Det er en Synd, som ikke kan tilgives, og hvorfor? Fordi Bespottelse imod den Helligaand, Synd imod Ham, er at dræbe aandeligt Liv.

Gjennem Afdyelsen af Jesu Kristi Evangelium faar den Helligaand Afgang til Menneskets Sjæl for at dvæle der evindeligt, arbejde der evindeligt, gennem hele dette Liv, gennem alle Menneskets Fristelser og Prøver, gennem alle hans Sejre og Nederlag, gennem hans Overtrædelser og Synd. Den vil dvæle hos ham for at gøre sin Indflydelse gjældende, for at udvikle og forædle ham, indtil hans fjødelige, jordiske Natur forvandles til et aandeligt Liv, indtil Mennesket bliver saa fuldkomment, at han er værdig til at komme i Guds Nærhed og modtage af Hans Herlighed. Lad et Menneske dræbe denne Aand hos sig, og han begaar en værre Synd end den at tage sit eget jordiske Liv. Et saadant Menneske har dræbt et aandeligt Liv — en fremtidig Gud, og der er ingen Tilgivelse for det. Denne Aand tager Bolig hos os, naar vi have gjort os rede til at modtage den. Vi ikke alene søge og finde, vi ikke alene banke og der luffes op for dette aandelige Liv; men vi ere gjorde rene gennem Daaben, vi annamme Kristus og modtage derigjennem den største af alle Betsignelser, nemlig Tilgivelse for vore Synder, en Tilgivelse, der udsletter Synden, en Tilgivelse, der betyder, at de Synder, vi have begaaet, skulle være, som om de slet ikke havde fundet Sted. Dette er, hvad Tilgivelse betyder i Guds Hus-holdning, og Vanddaaben foraarsager altsaa en fuldkommen Renselse. Efter dette forberedende Skridt kommer Foreningen med den Helligaand, den tredie Person i Guddommen. Et saadant Menneske er iført en Kraft, som aldrig vil ophøre at gøre sig gjældende, før den har tilvejebragt

en saadan Forløsning, der forandrer det menneskelige til noget guddommeligt. Lad nu den, som modtager dette aandelige Liv, synde imod det, om han tør, og han vil affjære det Baand, der forener ham med Gud, og tilintetgjøre alt Haab. Han vil miste Evnen til at omvende sig og dræbe al Attraa og Ønske om Tilgivelse. Jeg takker Gud, at det for en stor Del er umuligt for Mange at begaa en saa stor Synd. Det er dog ikke den skrækindjagende Side af dette Emne, som jeg vil dvæle ved, men derimod de mange herlige Betsignelser, der ere forbundne dermed.

Hvilke Fortrin har Føden over Hedningerne? Hvilke Fortrin har en Sidste-Dages Hellig over Verden? Mange i alle Maader, men først og fremmest har han gennem Jesu Kristi Evangelium modtaget Tilgivelse for Synd og er kommen i Besiddelse af den Helligaand, der forener ham med Guddommen. Forsikringen om, nej, Overbevisningen om Sandheden; Afgang til Herrens Kundskab, Visdom og Magt; absolut Tro og Tillid til, at Herrens Hensigter med Verden og hele sit Skaberværk ville blive opfyldte; Besiddelsen af Aandens sande Frugter: Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Afholdenhed, imod hvis Udøvelse der ikke er nogen Lov — alt dette tilhører ethvert Medlem af Kirken og er Fortrin, som ere skjænkede ham gennem Vandets og Aandens Daab. Disse Fordele ere ikke alene skjænkede til ham selv, men han kan meddele de frelsende Principper til dem, der komme efter ham. Det er de Sidste-Dages Helliges Pligt at undervise deres Børn om Evangeliets Sandheder, saaledes at disse, naar de ere otte Aar gamle, kunne forstaa de første Principper, og jeg vover at sige, at ingen Fader eller Moder, som har søgt at gøre dette i Evangeliets Aand, har haft Vanfærlighed ved at finde Vej til deres Børns Hjerter i den Alder. Børnene ville med Glæde modtage Guds Ord gennem deres Forældre, saaledes at de kunne være rede til Daab, naar de ere otte Aar gamle. Jeg takker Herren for, at Daabsalderen er otte og ikke atten Aar.

Det er et stort Privilegium og en herlig Betsignelse for Forældre saaledes at undervise deres Smaa om Evangeliets første Principper og se dem modtage Evangeliets Ordinancer, indbefattende Daab med den Helligaand. Med Børn i den Alder slaar det aldrig fejl, at det bliver en virkelig Aandens Daab. Naar vi døbe en Bogen, er der en Mulighed for, at han er uærlig og spotter Gud ved at modtage disse Ordinancer, men dette kan ikke være Tilfældet med et Barn paa otte Aar. Barnet er oprigtigt, og saa sikkert som Gud lever, plantes det guddommelige Liv i dets Sjæl af den Helligaand — det forenes med Gud. Jeg tror ikke, at dette slaar fejl i et eneste Tilfælde. Derjom dette er Tilfældet — nej, lad os bortkaste al Antydning af Tvivl og sige: Eftersom dette er Tilfældet, hvilke Fortrin have saa de Sidste-Dages

Hellige over Verden? De have det Fortrin, at de ikke alene selv, men ogsaa deres Børn kunne modtage denne aandelige Daab, dette aandelige Liv. De modtage den Helligaand, og den vil bo hos dem evindeligt. . .

Anden, den Helligaand, er i denne Kirke hos vore Mænd og Kvinder og hos vore Børn, og den giver sig tilkjende i deres Liv. Gud kjenner sine Juveler, og de straae i al deres Skjønhed og Pragt for Hans Øjne. Værer derfor ved godt Mod, I Sidste-Dages Hellige. Det gavner meget i alle Maader at være Medlem af Kristi Kirke, baade paa Grund af de Betsignelser, som ere lovede Eder, og de Fortrin, der blive Eders Børn tildel. Gud har begyndt sit Værk baade med Eder og med Eders Børn. Vil Han ikke fuldende det? I Forbindelse hermed kommer jeg til at tænke paa en Sang, som jeg holder meget af, og som handler om Emnet: „Ubesvaret Bøn“. Et af Versene lyder saaledes:

„Endnu ej hort! nej, siig ej ubesvaret,
Maaste din Del er endnu ikke gjort.
Guds Værk begyndte, da Du Bønnen ytrede,
Han vil fuldende, hvad Han har begyndt.“

Denne Sætning: „Han vil fuldende, hvad Han har begyndt“, fylder mit Hjerte med inderlig Glæde. Jeg tror fuldt og fast paa Sandheden deraf, og min Tro er, at Gud vil fuldende sit Værk baade med Hensyn til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og med de enkelte Medlemmer af den — „Gud vil fuldende, hvad Han har begyndt“ i Menestets Hjerte og Sjæl. Han vil bringe sine Hellige til Frelsens Maal, og Han vil herliggjøre sin Kirke. At dette maa ske, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tankesprog.

Dersom Børn have syndet imod deres Forældre, Mænd imod deres Hustruer eller Hustruer imod deres Mænd, lad dem tilstaa deres Fejl overfor hinanden og tilgive hinanden; lad saa ikke Tilgivelsen gaa videre til andre, men lad dem bede til deres Gud om hans Tilgivelse. Tilstaa Eders Synder til dem, I have syndet imod, og lad dem standse der.

Brigham Young.

— Vejens Besværligheder ville synes ubetydelige, naar vi naa til Rejsens Maal.

— I behøve ikke at aabenbare hele Sandheden til andre end dem, der ere berettigede til at kjende den; men lad det, I fortælle dem, være Sandhed.

 Søndag den 1. November 1914.

Den store Verdenskrig.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Det vilde aldeles ikke vække Forbauselse, hvis den store Krig, der nu spreder Rædsel og Ødelæggelse blandt Nationerne, skulde ende med at omstøde og forandre de Regeringsformer, som for Tiden ere de gjældende i Europa, saaledes at den store Befolkning fik mere Frihed. Tiden synes at være moden for en saadan Forandring — en Forandring, som vil gjøre det umuligt for en enkelt Monark eller Krigsherre at erklære Krig, men at denne Magt alene bør tilhøre Folkets Repræsentanter. Mange have udtalt sig med, at den Dag, da Mellem- og Østeuropa bliver Republik, er ved at gry, og denne Krig vil gjøre meget til en saadan Løsning af Spørgsmaalet. Een Ting er sikker, og det er, at Theorien om Fredens Bevarelse ved Hjælp af en veludrustet Hær, som saa længe og haardnakket er bleven gjort gjældende af Konger, Kejsere og ledende Militarister, er aldeles fejlagtig og helt og holdent maa opgives. At vi nu netop modtage, hvad vi have forberedt os paa, er i dette Tilfælde en Kjendsgjerning. I Marevis har man paastaet, at Freden kun kunde bevares ved omfattende Krigsforberedelser, den saakaldte „væbnede Fred“. Det, der nu foregaar i Europa, burde vise os, at Fred kun kan komme ved, at vi berede os for den ved at lære Folket sande og retfærdige Principper og vælge saadanne Ledere, som ville respektere Folkets retfærdige Billie.

I Telegrammer fortællés der, at en menig tysk Soldat skal have sagt: „Dette er ikke Folkets Krig, men de Regjerendes!“ Men som en Skribent saa træffende bemærker: „Ud af dette store Offer vil der opstaa en fast og resolut Beslutning om, at man ikke mere vil tillade, at Agerdyrkere, Kvægopdrættere, Fiskere og Bjergværksarbejdere, Kunstnere og Handlende, Sømænd og Industridrivende blive ofre og slagtede under Bønner til den Almægtige, væbnede imod hinanden, uden Had eller for en Sag, som de ikke kjende det mindste til, og som de, hvis de kjendte den, ikke vilde bekymre sig det mindste om.“

Enhver af dem, som ere ansvarlige for Krigserklæringerne i Europa, udtalte sig ved Krigens Begyndelse paa en Maade, som om de hver især ventede, at Herren vilde staa paa deres Side og give dem Sejren. Enhver af dem overgav sine Undersaatter til Gud. „Gaa til Kirken og knæl for Gud og bed ham om at bistaa vor tapre Hær“, skal den tyiske Keiser have sagt fra Slottets Balkon til den forsamlede Mængde i Gaderne. Det fortællés ligeledes, at han til sine Soldater skal have sagt: „Gaa med Eders Hjerter vendte mod Gud og Eders

knyttede Næver mod Fjenden." Czaren af Rusland og Østtrigs Kæjser bar sig ad paa samme Maade; de paaberaabte sig Guds specielle Bevaagenhed. Kæjser Nicholas bad i Kreml: „Gud være med os.“ Er det, fordi de tro paa deres retfærdige Sag, at disse Fyrster paakaldte Herren, eller er det for at tilfredsstille deres egen Magtsyge og deres Undersaatters religiøse Følelser og derved yderligere anspore dem til at styrte sig ud i Krigens Rædsler og Blodsudgydelser overensstemmende med Magthavernes Ønsker.

Herren har meget lidt — og maaste slet intet — at gjøre med denne Krig. Han vil lede og styre Begivenhederne saaledes, at noget Godt vil komme ud af dem, men Han vil ikke ændse Krigsherrernes Raab og Bønner; thi de have overtraadt Hans Love, forandret Hans Ordinanacer og brudt den evige Pagt. De have tilranet sig en Myn-dighed, som aldrig er bleven givet til dem. Jesu Kristi sande Være, som forkynder Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed, og som vilde forhindre dem i, ja forbyde dem at kriges og myrde, have de aldrig annammet. Medens de tilsyneladende bekjende sig til den kristne Religion, ere de dog ikke berørte eller paavirkede af dens Værdomme; thi disse ere aldeles uførenelige med Krig og Uenighed og have til Hensigt at forene hele Menneskehedens til et eneste stort Broderskab, i hvilket Kjærligheden er den øverste Herster.

Disse regjerende, saakaldte kristne Fyrster over Nationerne foregive at bede til Fredens og Kjærlighedens Gud, og dog vedblive de af al Magt at berede sig paa at fare løs paa hinanden med en Vildhed, der ikke staar tilbage for de uciviliserede Hedningers, som ikke have hørt om Kristus. Nogle Mennesker ere derfor tilbøjelige til at betragte Fyrsternes Handlemaade som en Anklage imod Kristi Evangelium, fordi dette ikke har været i Stand til at øve nogen Indflydelse paa dem. Anklagen rammer dog ikke Evangeliet, men derimod disse „kristne“ Herstere, „som drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt borte fra mig; de lære saadanne Værdomme, som ere Menneskers Bud og have Gudsfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft“. Mange af dem prøve ikke en Gang paa i deres daglige Liv for et Syns Skyld at rette sig efter de Ting, som de offentlig bekjende sig til.

Der er kun een Maade, hvorpaa Fred kan komme ind i Verden. Det er ved den rigtige Forstaaelse og Annammelse af Jesu Kristi Evangelium og ved, at Fyrsten saavel som Folket adlyder og efterlever det. Dette Evangelium bliver forkyndt til alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk i hele Verden af de Sidste-Dages Hellige, og den Dag er ikke langt borte, da det frelsende Budskab vil trænge ind i Hjerterne hos den store Befolkning, som, naar Tiden kommer, i Uerlighed og Oprigtighed vil afkaste den falske Kristendoms Aag tilligemed Krigens

Ophavsmænd og Krigen og betragte denne som en Forbrydelse mod Menneskeheden.

Om ikke ret længe vil Folkets Røst lade sig høre og det sande Fredens Evangelium herse i Menneskenes Hjertes. Da vil det være umuligt for Krigens Herrer at byde og befale over Liv og Død som nu, at sende Millioner af Mænd ud i Døden paa Slagmarken, at overgive Handel, Industri og Markens Afgrøde til Ødelæggelse og Ruin eller forarsage Lidelser, Sorg og Nød blandt Menneskene. Alt synes at tyde paa, at naar Krigens Ødelæggelser, som Skriften har profeteret om, ere forbi, ville de selvvalgte Monarker blive erstattede med Ledere, som Folket indsætter, og som ville styre Landet efter de Fredens og Kjærlighedens Principper, som indeholdes i vor Herres Evangelium. Der vil da blive indført en hel ny Samfundsorden, i hvilken der ydes Retfærdighed og lige Ret til Alle, og hvor Enhver vil kunne nyde den mest uindstrængede Frihed og den højeste Lykke.

Hvad Fremtiden end vil bringe, og hvad der end skal ske, saa kunne vi nu, medens denne frygtelige Krig spreder Død og Ødelæggelse til alle Sider, kun bede om, at Freden snart maa holde sit Indtog i de ulykkelige Lande, at Herren vil aabne en Vej for Fredens, Frihedens og den aandelige og timelige Frelses Evangelium, og at det maa blive annammet af alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

»Improvement Era«.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Konferencens første Møde afholdtes under Ledelse af den kvindelige Hjelpeforening Fredag den 25. September og aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Bøn af Søster Marie Heinrichsen, hvorefter Salmen: „Du, som dadler og fordømmer“, blev aflungen. Efter at Konferencepræsident Wilford L. Breinholt havde budt Forsamlingen velkommen, aflagdes Rapporten over den kvindelige Hjelpeforenings Virksomhed i følgende Ordene: Randers: David L. Olsen; Odense: Ernest E. Jensen, Silkeborg: James C. Jensen, Esbjerg: G. Jensen og Aarhus: Søster Margrethe Jensen.

En Duet blev til Afvegling sunget af Søstrene Thyra Jensen og Maren Andersen, hvorefter følgende Lærerinder i Aarhus Grens Hjelpeforening omtalte deres Virksomhed og bar deres Vidnesbyrd: Anna Fisher, Amalie Nielsen, Maren Andersen, Maren Johansen, Frederikke Bruldt, Marie Therkens, Marie Hermansen, Christiane Poulsen, Amalie Christensen og Kirstine Thomassen.

Koret sang til Afvegling: „Hør i din Enbaarnes Ravn“.

Et kort Program blev derefter udført, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christensen udtalte sin Glæde over at være tilstede i den

blomstrende Aarhus Konference. Han omtalte Evangeliets Indførelse i Norge og Danmark og den Modstand, som de første Missionærer saavel som Medlemmerne maatte gennemgaa; Fængsel og Bøder ventede dem overalt. Taksigelse af Eldste David L. Olsen.

Lørdag Aften den 26. Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“. Bøn af Eldste James C. Jensen, hvorefter Salmen: „Fryd Dig, o Jord“ blev afsungen. Samtlige Missionærer aflagde korte Bidnesbyrd om Evangeliet og udtalte deres Tilfredshed over at være kaldede som Herrens Budbærere i disse de sidste Dage. Præsident Christiansen omtalte, hvorledes Kirkens Medlemmer havde faaet Ogenavnet „Mormoner“, og fortalte nogle Tildragelser og Oplevelser i Missionens Tjeneste. Mødet sluttede med Salmen: „Foraaret atter“. Taksigelse af Eldste Daniel C. Jensen.

Søndag Form. Kl. 10 blev Søndagskolen's Konference afholdt. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Br. Anthorn Horn.

Efter nogle Bemærkninger af Præs. Breinholt bleve Rapporterne fra de forskjellige Søndagskoler i Konferencen aflagte, hvorefter Aarhus Grens Søndagskole indførte et interessant og godt indøvet Program.

Præs. Christiansen fremstod derpaa og meddelte Søndagskolen, at han lige nu havde modtaget telegrafisk Ordre til at afløse omtrent alle Missionærerne og sende dem hjem, hvilket vilde blive et stort Savn for Missionen og de Hellige. Han opmuntrede Søfende til at leve i Overensstemmelse med det Lys, Herren havde givet dem, og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Skolen sluttedes med Sangen: „Min Gud er mit Lys“. Taksigelse af Br. Wilford Samuelsen.

Mødet Kl. 2 Efterm. aabnedes med Sang og Bøn af Eldste Ernest E. Jensen, hvorefter Eldsterne David L. Olsen, Daniel C. Jensen og Heber C. Johnsen bar deres Bidnesbyrd og udtalte deres Følelser. Præs. Christiansen foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne i den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Hyrum W. Smith som Præsident over den europæiske Mission, H. J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Wilford L. Breinholt som Præsident over Aarhus Konference med Heber C. Johnsen som Sekretær. 11 Eldster bleve derefter løste fra deres Missionsarbejde i Skandinavien. (Se „Stjernen“ Nr. 20.)

Konferencepræsident W. L. Breinholt foreslog derefter følgende lokale Brødre til Forstandere i de forskjellige Grene:

Randers: Jens Christensen, Odense: Lars Larsen, Silkeborg: Martin Carlsen, og Esbjerg: Jens Madsen.

Som Forstander i Aarhus Gren: Ældste Wilford L. Breinholt med Heber C. Johnson som Sangleder og Ella Samuelson som Organist.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jesus, jeg mit Kors har taget“. Takfigelse af Br. Christian Rasmussen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Hvad var skuet udi Himlen“. Bøn af Ældste David L. Olsen. Derefter Salmen: „J himmelsk Fred“. Ældsterne Willard R. Jensen og James C. Jensen talte om Kristi Mission og om de Bud og Befalinger, han havde givet som en Kettesnor for Menneskenes Børn.

Præs. Christiansen omtalte de gamle Profeters Ord og deres Opfyldelse samt dvælede ved Mormons Bog og dens Betydning og Guddommelighed. Præs. Breinholt takkede til Slutning Korets Leder og Medlemmer og dets utrættelige Organist, Søster Ella Samuelson, for det store Arbejde, disse i Forening havde udført. Han takkede ligeledes Søskende og Venner for deres Gæstfrihed og Imødekommenhed mod de Besøgende under Konferencen. Mødet sluttede med Sang og Takfigelse af Br. Peter L. Olsen.

Mandag Aften afholdt Aarhus Sangkor en overordentlig vellykket Koncert under Ledelse af Ældste Heber C. Johnson. Et righoldigt og vellykket Program blev udført for et vellykket Hus. Onsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en Aftedsjefst for Missionærerne og Søskende. Der var mange tilstede, og de tilbragte en god og behagelig Tid i hinandens Selskab.

Den statistiske Rapport, som aflagdes af Præs. L. Breinholt, lyder saaledes:

I de forløbne 6 Maanedes har 16 Missionærer virket i Konferencen og i den Tid uddelt 89,464 Skrifter, omsat 3397 Bøger, besøgt 30,130 Fremmedes Huse, haft 2033 evangeliske Samtaler, holdt 747 Møder, døbt 23, ordineret 14 til Præstedømmet og velsignet 6 Børn. 34 ere emigrerede til Zion.

Heber Johnson,
Sekretær.

Lignelsen om Skatkammeret.

Af Dr. James C. Talmage.

Hverken selve Fortællingen eller dens Anvendelse er Forfatterens egen; den bliver kun gjenfortalt af ham.

Blandt Avisnyhederne fandtes der for kort Tid siden en Beretning om et Indbrudstveri, hvortil knyttede sig nogle Omstændigheder, som ere høist usædvanlige i Forbryderannalerne. Sikkerhedshævningen, i hvilken en stor en gros Forretning i Juveler og Smykker opbevarede

sine Kjøstbarheder, var bleven udset til Oprerationsfelt. At domme efter den Forsigtighed og Kløgt, hvormed de to Forbrydere havde lagt deres Planer, var det tydeligt, at de vare Mestre i deres Iovløse og afsthyelige Fag.

Det lykkedes dem at skjule sig i Bygningen, saaledes at de bleve lukkede inde, da de massive Døre bleve laasede for Natten. De vidste, at denne store Kjælderhævling af Staal og Murværk var af nyeste Konstruktion og garanteret mod Indbrud; de vidste ogsaa, at den indeholdt overordentlig værdifulde Statte, og de stolede paa, at deres Taalmodighed, Udholdenhed og Øvelse, som var udviklet gennem mange tidligere Indbrud, vilde blive kronet med Held. Deres Værktøj var af bedste Slags, bestaaende af Bor, Sæve og andre Redskaber, som vare hærbede til at gaa igjennem den svære Dørs haarde Staal, der var Hævlingens eneste Indgang. Væbnede Bogtere opholdt sig i Bygningens Korridorer, og alle Gange, som førte til Skatkammeret, bleve omhyggeligt bevogtede.

Hele den lange Nat igjennem vare Tyvene i Virksomhed, borede og saavede omkring Laasen, hvis indviklede Mechanisme den, der var kjendt med Laasen og havde Nøglerne, ikke kunde bringe til at virke før næste Morgen paa det Tidspunkt, som Kontroluhret var sat til at angive. De havde beregnet, at de ved ihærdigt Arbejde vilde blive i Stand til i Nattens Løb at opbryde Pengeskabet og forsyne sig med saa mange Værdisager, som de kunde have hos sig. Derefter vilde de overlade til Tilfældet at slippe fri enten ved List eller Magt. De vilde ikke betænke sig paa at dræbe dem, som søgte at forhindre deres Flugt. Uagtet Banfælgighederne vare større, end de havde ventet, opnaaede de dog at skaffe sig Udgang til Laasens Indre; de trak Boltene tilbage og aabnede den tunge Dør.

Hvad saa' de saa derinde? Skuffer fyldte med Edelstene og Smykker, Kasser og Skaale fyldte med Diamanter, Rubiner og Perler, tror De? Dette og mere til var, hvad de aldeles bestemt havde ventet at finde og stjæle; men i Stedet stødte de paa endnu et Skab, hvis Dør var sværere og mere modstandsdygtig end den første og forsynet med en mekanisk Laas af en endnu mere indviklet Konstruktion end den, de havde arbejdet saa ihærdigt med hele Natten. Metallet i denne indvendige Dør var af en saa enestaaende Kvalitet, at deres Værktøj intet kunde udrette. Hvor meget de end anstrengte sig, kunde de end ikke frembringe en Ribse i det. Alt deres Arbejde var spildt, alle deres Planer tilintetgjorte.

Et Menneskes Rygte er ligesom Skatkammerets Yderdør, hans Karakter som dets indre Portal. Et godt Navn og Rygte er et ypperligt Værn, men selv om det bliver angrebet og endog itubrudt og ødelagt, er Sjælen uangribelig og kan

ikke beskadiges, forudsat at den beskyttende indre Dør, vor Karakter, er uovervindelig.

Vort Rygte er, hvad Folk sige om os; vor Karakter er, hvad vi virkelig ere.

Efferaarskonferencen i Aalborg.

Konferencen indleedes med en Aftenunderholdning og Bazar Fredag Aften den 2. Oktober Kl. 8,15. Den første Del af Aftenen blev benyttet af Sangkoret til Udførelsen af et godt indøvet Program, bestaaende af Korsange, Soloer, Duetter, Oplæsninger og Afstedbemærkninger af de bortrejende Eldster: Poul C. Peterson, Ernest C. Nielsen, Heber S. Nielsen og P. C. Christensen. Resten af Aftenen blev overladt til den kvindelige Hjælpeforenings Bazar.

Mødet Torsdag Aften Kl. 8,15 begyndte med Salmen: „Kom dog, Alle, Store, Smaa“. Bøn af Br. A. West, hvorefter Salmen: „O, min Fader, Du som kjender“, blev assungen. Konferencepræsident William Jensen bød Forsamlingen velkommen; han omtalte Kirkens Fremgang og Udvikling og viste, hvorledes Profetierne opfyldtes gennem de store Begivenheder, som nu foregaa i Verden. Derefter talte Br. A. F. A. Nolte og Eldste Crastus Petersen. Kl. 9,15 ankom Missionspræsident H. J. Christiansen fra Aarhus, hvor han havde taget Afsted med de bortrejende Missionærer, hvis Hilsen han overbragte. Han talte i bevægede Ord om Eldsternes Hjemfaldelse og det Ansvar og de Pligter, der nu kom til at hvile paa de Tilbageblivende og paa de Hellige. Mødet sluttedes med Salmen: „Nærmere Gud, til Dig“. Takfigelse af Eldste Alvin D. Støfer.

Søndag den 4. Oktober Kl. 10,15 blev Søndagsstolens Konference afholdt og aabnedes med: „Da Du styrket fra dit Leje“, Bøn af Br. N. B. Klittgaard og Sangen: „Kjære Barn, din Gud er nær Dig“. Et udmærket Program, bestaaende af Klasseøvelser, Sange, Deklamationer og Oplæsninger, blev derefter udført af Børnene. Br. Holger Jørgensen aflagde Rapport over Søndagsstolearbejdet i det forløbne Halvaar, hvorefter Præs. H. J. Christiansen omtalte Søndagsstolens Mission og Betydning og de Pligter, der paahvile Lærere og Elever. Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. William Jensen sluttede Skolen med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk“. Takfigelse af Eldste Crastus Petersen.

Mødet Kl. 2,15 Eftm. aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader“. Bøn af Br. Holger Jørgensen, og Salmen: „Fader vor, paa Himlens Throne“. Præs. William Jensen bød Forsamlingen velkommen og bad Sættende forene deres Hjerter med hele det amerikanste Folk,

som paa denne Dag over hele Landet opsendte Bønner for Fred. Præs. H. J. Christiansen fremstod derpaa og bad Forsamlingen rejse sig, hvorefter han opsendte en udtrykksfuld og ydmyg Bøn om Fred. Koret sang til Afvejling: „Morgenrødens Straaler bryde“.

Præs. William Jensen aflagde en samlet Rapport over Arbejdet i Aalborg Konference i det sidste Halvaar, af hvilken det fremgik, at 11 Misionærer i den Tid havde omdelt 36,571 Skrifter, omsat 1980 Bøger, besøgt 11,288 Fremmedes Huse, haft 895 evangeliske Samtaler, holdt 261 Møder, døbt 8 Personer, ordineret 1 og velsignet 9 Børn. Eldste Alvin D. Stoker fremstod derpaa og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Salmen: „Salem's Konges Præstedømme“ blev afsluttet, hvorefter Misionspræsident H. J. Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse samt Misionens og Konferencens Autoriteter som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mision, H. J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mision med John S. Hansen som Overrætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph M. Busath som Misionssekretær. William Jensen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren med Alvin D. Stoker som Sekretær og Crastus Peteresen som Medarbejder, Baldemar Gerlach som Sangleder, Eugenie Madsen som Organist og Kristine Christensen som assisterende Organist. Br. Niels S. Peteresen blev bestiftet som Forstander over Frederikshavn Gren.

Præsident Christiansen talte derpaa om Troens Kraft og det givne Evangeliums Sandheder og nedbad Herrens Velsignelse over Forsamlingen.

Mødet sluttedes med Salmen: „Du, som dadler og fordømmer“. Takfigelse af Præs. William Jensen.

Søndag Aften Kl. 7,15 blev det næste Møde afholdt, som aabnedes med Salmen: „Ydmyg med Ærbødighed“. Bøn af Eldste Alvin D. Stoker og Korfangen: „Lad ej dit Hjerte tvivle“. Eldste Crastus Peteresen omtalte Evangeliets Grundprincipper og de Lærdomme, som Menneskene maa adlyde for at opnaa Frelse i Guds Rige. Søster Elvira Thomsen sang en Solo: „En ukjendt Grav“.

Misionspræsident H. J. Christiansen talte derefter til Forsamlingen. Han omtalte den eneste Vej til Frelse og hvad Frelse betyder samt forklarede Vækkelsen af den „Himmel“, som de Sidste-Dages Hellige tro paa og tragte efter at opnaa.

Mødet sluttedes med Salmen: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes“. Takfigelse af Br. A. F. A. Rolte.

Mandag Aften Kl. 8,15 afholdt den kvindelige Hjelpeforening sit Møde, som aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyde“. Bøn af Søster Marie Sørensen, hvorefter Koret sang: „Langt borte fra vort Fødeland“.

Præsidentinde Johanne Petersen bød de Forsamlede velkommen og aflagde en Rapport over Foreningens Virksomhed. Søster Marie Petersen bar sit Vidnesbyrd, hvorefter et godt og interessant Program udførtes. Koret sang Salmen: „Jesus, Elsker af min Sjæl“, hvorefter Præs. H. J. Christiansen deklamerede „Mormonmissionærens Drøm“ og talte derpaa om Hjælpeforeningens Arbejde og Virksomhed og de dermed forbundne Velsignelser.

Foreningens Marsregnskab blev oplæst af Søster Johanne Petersen, hvorpaa Mødet sluttedes med Salmen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt“ og Taksigelse af Søster Benthine Madsen.

Ulvin D. Støker,
Sekretær.

— Venlige Ord ere ligejom Blomster paa Marken; brug dem navnlig omkring den hjemlige Arne. De ere kostelige Juveler, i Stand til at læge det saarede Hjerte og gjøre den sorgbetyngede Sjæl glad.

— Det er godt at se frem til et bedre Liv end det, vi nu befinde os i; men det er fra vort nuværende Liv, at Betingelserne for et bedre Liv maa komme.
Maeterlinck.

— Der er et kort Skridt fra Bestedenhed til Ydmyghed, men et endnu kortere fra Forsængelighed til Daarstab.

— Det er lettere at triumfere over Ulykken end at beherske Ulykken.

— En god Samvittighed er det bedste Værn imod Bagtalelse.

— Slut aldrig Venstab med et Menneske, som ikke er bedre end Du selv.
Confucius.

Dødsfald.

Søster Ellen Petersen i Aalborg havde den store Sorg den 14. Oktober at miste sin 3¹/₂ Aar gamle Datter Jønger. Den 10. Oktober faldt hun ud af Vinduet paa 4. Sal og ned paa Stenbroen. Hun blev bragt paa Hospitalet, hvor hun døde 4 Dage senere. Begravelsen fandt Sted fra Aalborg Forsamlingshus den 18. Oktober under stor Deltagelse.

Indhold:

Besiddelsen af den Helligaand	321	Esteraarskonferencen i Aarhus	330
Tankefyrog	327, 336	Signelsen om Statkammeret	332
Redaktionelt:		Esteraarskonferencen i Aalborg	334
Den store Verdenskrig	328	Dødsfald	336